

Warszawa, dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 560/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 24 kwietnia 2018 r.

sprawy D. P. syna J. i H., ur. (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 13 lutego 2017 r. sygn. akt V K 460/15

uchyla wyrok w zaskarżonej części tj. w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Wołominie do ponownego rozpoznania.

VI Ka 560/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 13 lutego 2017 roku uznał D. P. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2014 r., nie wcześniej niż od 28 lipca 2014 r. a 2 września 2014 r.

w miejscowości K., pow. (...) woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Narodowy Fundusz Zdrowia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 złotych

w ten sposób, że w nieustalonym dniu pomiędzy 28 a 31 lipca 2014 r. wprowadził w błąd P. Z. co do zamiaru wywiązania się

z umowy dostarczenia wózka inwalidzkiego specjalnego dla K. Z., podstępnie uzyskał potwierdzenie odbioru wózka pomimo jego niedostarczenia i na tej podstawie w dniu 2 września 2014 r. otrzymał refundację od Narodowego Funduszu Zdrowia w kwocie 3000 złotych z tytułu dostarczenia wózka tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 w zw z art. 4 § 1 k.k. na okres 2 lat. Jednocześnie Sąd Rejonowy na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 3000 złotych na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia (...) Oddziału Wojewódzkiego

w W.. Nadto, na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy

o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 910 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę

780 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego zaskarżył Prokurator.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia względem niego celów kary,

w szczególności zapobieżenia powrotu do przestępstwa w sytuacji, gdy postawa oskarżonego, w tym jego dotychczasowa karalność za przestępstwa podobne, niezrealizowanie celów uprzednio orzeczonych wobec oskarżonego kar grzywny, nie dają podstaw do przyjęcia w stosunku do oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania instytucji z art. 69 § 1 i 2 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z jego treści punktu 2..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

. Sąd Rejonowy w Wołominie wymierzając oskarżonemu D. P. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych, przy jednoczesnym wymierzeniu środka kompensacyjnego w postaci naprawienia w całości wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia kwoty 3000 złotych pominął najistotniejszą w niniejszej sprawie dla wymiaru kary, okoliczność uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. mającą niebagatelny wpływ na przyjęcie bądź odrzucenie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Uzasadnienie Sądu I Instancji w zakresie wymiaru kary jest bardzo lapidarne i ogranicza się do wyliczenia okoliczności, które Sąd ten miał na uwadze wymierzając oskarżonemu karę i środek kompensacyjny, takich jak: sposób jego działania, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji co prawda wskazał, że okolicznością obciążającą oskarżonego jest uprzednia karalność za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., gdzie oskarżony działał w podobny sposób

tj. na szkodę Narodowego Funduszu Zdrowia lub osób korzystających

z dofinansowania z Narodowego Funduszu Zdrowia, jednakże wobec okoliczności, że za poprzednie czyny wobec oskarżonego wymierzane były kary grzywny, sprawiedliwą i adekwatną karą dla oskarżonego odpowiadającą zawinieniu i stopniu szkodliwości czynu będzie kara pozbawienia wolności uzupełniona karą grzywny oraz środkiem kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia w całości wyrządzonej szkody poprzez zapłatę określonej sumy pieniężnej.

Uzasadniając zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy ograniczył się do stwierdzenia, że będzie to wystarczające wobec D. P. dla osiągnięcia celów kary, tym samym dając oskarżonemu jeszcze jedną szansę na zmianę postępowania, wymierzając karę o charakterze nie izolacyjnym.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że Sąd Rejonowy wymienił ogólnie uprzednią karalność oskarżonego, jako okoliczność go obciążającą, natomiast Sąd ten pominął zupełnie tę okoliczność przy ocenie, że wobec oskarżonego D. P. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca zastosowanie dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, określonej w art. 69 § 1 i 2 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego, dotychczas zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie przeczy, że zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego D. P.. Podkreślenia wymaga okoliczność,

że oskarżony D. P. był już uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. Orzeczone za te przestępstwa kary grzywny okazały się niewystarczające dla zapobieżenia powrotowi oskarżonego na drogę przestępstwa.

Wprawdzie czyn, którego popełnienia dopuścił się oskarżony jest przestępstwem przeciwko mieniu, to jednak Sąd I instancji nie wziął pod uwagę szerszego kontekstu przestępczego postępowania oskarżonego i jego premedytacji.

Oskarżony D. P., dopuszczając się popełnienia zarzuconego czynu z premedytacją wykorzystał niezwykle trudną sytuacją rodziny Z.. Wykorzystując ich nieporadność dla osiągnięcia korzyści majątkowej swym niezasługującym na najmniejszą aprobatę postępowaniem doprowadził do sytuacji, gdzie opiekunowie prawni niepełnosprawnej K. Z. przez kolejne 5 lat nie będą mogli ubiegać się o refundację kosztów zakupu kolejnego wózka inwalidzkiego, tak potrzebnego i niezbędnego dla codziennego funkcjonowania osoby niepełnosprawnej oraz poprawy jakości jej życia.

Po rozpoznaniu przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę przekazał w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Takie rozstrzygnięcie, jest konieczne w świetle dyspozycji art. 454 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. tj. na dzień wniesienia aktu oskarżenia przez oskarżyciela publicznego. Przepis ten bowiem stanowił, że Sąd Odwoławczy może orzec surowszą karę pozbawienia wolności tylko, gdy nie zmienia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. W realiach niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy przy uwzględnieniu apelacji Prokuratora nie mógł wydać wyroku o charakterze reformatoryjnym, o co wnosił Prokurator. Przeciwnie takiemu rozstrzygnięciu przemawia zakaz zawarty w art. 454 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 roku, a dotyczący spraw, w których akt oskarżenia wniesiono do dnia 30 czerwca 2015 roku. Uznając za zasadnie podniesiony przez Prokuratora zarzut popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy tym samym nie był uprawniony do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób wnioskowany przez oskarżyciela publicznego w sytuacji, gdy koniecznym jest dokonanie ponownej analizy stanu faktycznego sprawy z uwzględnieniem wszystkich jej okoliczności.

Przy ponownym, rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy ograniczy się zatem do kwestii mających wpływ na wymiar kary, chyba, że ujawnią się okoliczności podważające orzeczenie o winie oskarżonego (vide art. 442 § 1 zd. drugie k.p.k.). Sąd Rejonowy przede wszystkim winien rozstrzygnąć, czy w przedmiotowej sprawie w stosunku do oskarżonego D. P. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca zastosowanie instytucji, o której mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k.

Prawidłowa będzie zatem redakcja wyroku wskazująca, że Sąd Rejonowy w W. po rozpoznaniu sprawy D. P. uznanego za winnego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie II Wydział Karny z dnia 13 lutego 2017 w sprawie o sygnaturze akt V K 460/15 tego, że: (opis czynu) na podstawie art. ... skazuje go na karę... Także ewentualne uzasadnienie wyroku winno się ograniczyć do kwestii związanych z wymiarem kary. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2002 roku w sprawie AKa 114/02 niepubl., jak również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 marca 2011 roku w sprawie IIKK 244/10 - Lex 817608)

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.